

MYŠLENKY NA MĚSÍC SRPEN

**PAPEŽ FRANTIŠEK,
ANTONIO SPADARO, SJ**

U MNE JE VŽDY OTEVŘENO

Vydalo nakladatelství Paulínky 2014

1. Bůh je skrytý v tom, co je malé, v tom, co roste, i když to nejsme schopni zahlédnout.
2. Moudré rozlišování umožňuje najít ty nejvhodnější prostředky, které nejsou vždycky totožné s tím, co se jeví jako velké nebo mocné.
3. Bůh je ten, kdo nás předchází – hledáš ho, ale on tě nalézá jako první. Chceš ho potkat, ale on ti jako první vychází vstříc.
4. Snažme se být církví, která nalézá nové cesty, umí vycházet ze sebe a jít i k těm, kdo se k ní nehlásí, kdo odešli nebo jsou lhostejní.
5. Je třeba se pustit do dobrodružství, které tkví v tomto: hledat setkání, nechat se hledat a dovolit Bohu, aby nás potkal.
6. Křesťan nemůže žít ani v panice, ani spoléhat na zaběhané jistoty.
7. Bůh je vždycky větší.
8. Rozlišování je duchovní proces, prostřednictvím něhož člověk odlišuje ty duchovní popudy, které ho vedou k Bohu, od těch, které ho od Boha vzdalují.
9. Velký plán se realizuje drobným skutkem, malým krokem.
10. Sv. Ignác nás vede k tomu, abychom měli před sebou Krista vždy většího, jenž nás neustále vyvádí ven z nás samých a vede nás k tomu, abychom vykročili ze své vlastní lásky, ze své vůle i svých zájmů.
11. Bůh se každému z nás zjevuje prostřednictvím vnitřních hnutí – pohne vůlí a přitáhne ji k sobě.
12. Srdce spojuje ideu se skutečností.
13. Nikdo se nespasí sám, jako izolovaný jedinec, ale Bůh nás přitahuje v rámci komplikovaného tkaniva osobních vztahů, které se v lidském společenství utváří. Bůh vstupuje do této dynamiky lidu.
14. To, co církev dnes nejvíce potřebuje, je schopnost ošetřovat zranění a rozehřívat srdce věřících, projevovat vlídnost a blízkost.
15. Služebníci církve musí být především služebníky milosrdenství.
16. Bůh je větší než hřích.

17. Musíme kráčet společně uprostřed různorodosti. K sjednocení nevede žádná jiná cesta. Toto je cesta Ježíšova.
18. Bůh nám přináší spásu skrze něhu, nabízí nám spásu v pohlazeních, přináší nám spásu skrze svůj život za nás.
19. Nechám se Bohem překvapit, jak to učinila Maria, anebo se uzavírám ve svých jistotách, jistotách svých vlastních plánů?
20. Svatost je běžná svatost, která je projevem velké trpělivosti a vytrvalosti v každodenním putování.
21. Všichni se potřebujeme naučit obejmout člověka v nouzi, jak to činil svatý František.
22. Chceme-li zatlouci na dveře srdce, je nezbytné mít holé ruce.
23. Bůh se účastní našich běd, stará se o ně, přibližuje se našim ranám, vlastníma rukama je uzdravuje a k tomu, aby měl ruce, se stal člověkem.
24. Musíme nechávat prostor Hospodinu, ne našim jistotám.
25. Církev neexistuje proto, aby mluvila o sobě a k sobě, ale proto, aby zvěstovala Boha Ježíše Krista, aby o něm mluvila světu a se světem.
26. Pravda se nám dává vždycky a pouze jako cesta a život.
27. Existuje pokušení hledat Boha buď v minulosti, anebo v budoucnosti. Ale konkrétní Bůh je dnes. Proto nám nářky nikdy nepomohou nalézt Boha.
28. Znamením toho, že jsme na dobré cestě, je hluboký pokoj, duchovní útěcha, Boží láska a schopnost vidět všechny věci v Bohu.
29. Život znamená jít, kráčet, dělat, hledat, vidět.
30. I když je život člověka polem plným bodláčí a plevelů, vždy je v něm i prostor, na němž může vyklíčit dobré semeno. Je třeba důvěřovat Bohu.
31. Bůh ze mě činí chrám, poněvadž jsem stvořen podle podoby a obrazu jeho božské Velebnosti.

Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.